

Uit het Woord der Waarheid

*Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud
Jaargang 79 • nummer 9 • september 2024*

INHOUD

<i>Vrede, blijdschap, eeuwig leven (gedicht)</i>	<i>201</i>
<i>De Naam boven alle namen (9)</i>	<i>202</i>
<i>De tien maagden (Matth. 25) (3)</i>	<i>206</i>
<i>Heb goede moed! (1)</i>	<i>209</i>
<i>De Vader heeft de Zoon lief</i>	<i>212</i>
<i>Kostbare gedachten uit Genesis</i>	<i>213</i>
<i>Onderwijzen en heersen</i>	<i>216</i>
<i>'Zoek de dingen die boven zijn' (1)</i>	<i>219</i>
<i>Dankzegging voor brood en beker</i>	<i>222</i>

Nieuw verschenen!

Verraad op de Orkneys

Auteur: Bettina Ketschau

Misschien al bijna een eeuw geleden leefden in het noorden van Schotland drie jongelui die het ene na het andere avontuur beleven. Eén van hen valt in een diep gat in het bos en vindt een oude, kostbare ring. Ze gaan snuffelen in geschiedenisboeken om te weten van wie die ring is geweest en ontdekken nog meer. Ga met dit drietal en hun gezin op avontuur en ontdek hoe alle puzzelstukjes van hun ontdekkingen uiteindelijk in elkaar passen.

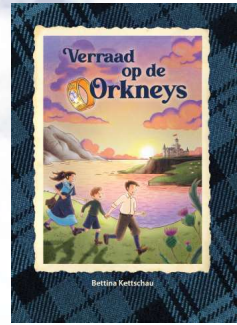
Als je graag iets wilt leren uit andere landen en tijden en als je daarbij ook nog van spanning houdt, is dit een aanbevolen boek!

Indicatie leeftijd: plm. 12-16 jaar.

168 pag., gebonden boek, formaat A5

Bestelnummer: 6204

Prijs: € 14,50

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lektuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info, redactie en doorstorting giften (vertrouwelijk):

Algemene info: info@uhwdw.nl

Giften e.d.: info@uhwdw-fcs.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48

BIC: ABNANL2A* (ANBI niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, noodhulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

© foto's binnenzijde: Pixabay

Vrede, blijdschap, eeuwig leven

Vrienden, wilt u vrede vinden?

Jezus geeft die; Hij alleen.

Hij Die droeg aan 't kruis de zonden,

Hij brengt naar de rust u heen.

Zondaar, wilt u blijdschap kennen

hier op aard' en voor altijd?

Jezus Christus is de Eén'ge

Die u van uw schuld bevrijdt.

Zondaar, zoekt u eeuwig leven,

van de angst en nood bevrijd?

Jezus Christus is de Eén'ge

Die u brengt in heerlijkheid!

Christus is zo vol van liefde

dat Hij redt uit elke nood!

Hij geeft vrede en vergeving;

Hij verlost van zond' en dood!

H.C. Voorhoeve

De Naam boven alle namen (9)

Hoofdstuk 5 – De Naam boven alle naam (Fil. 2:9)

Soms wordt de vraag opgeworpen wat deze Naam is, maar of het nu de naam JEZUS is – wat waarschijnlijk lijkt als de gewijzigde lezing wordt aangenomen – of niet, het belang ervan is heel duidelijk. Een passage uit de brief aan de Efeziërs zal dit verklaren. In verband met de tentoonspreiding van de uitnemende grootte van Gods kracht ‘jegens ons die geloven, naar de werking van de macht van Zijn sterkte, die Hij heeft gewerkt in Christus door Hem uit de doden op te wekken’, vervolgt de apostel met: ‘en Hij liet Hem zitten aan Zijn rechterhand in de hemelse gewesten, boven [HSV: ver boven] alle overheid en gezag en kracht en heerschappij en elke naam die genoemd wordt, niet alleen in deze, maar ook in de toekomstige eeuw’ (Ef. 1:19-21).

De betekenis is hier duidelijk dat hoe groot de verhevenheid of waardigheid van een van de hemelse heerschappijen of machten ook mag zijn, Christus als de verheerlijkte Mens boven hen allen geplaatst is. Onder het grote aantal hemelse wezens is Hij absoluut oppermachtig. De weergave ‘ver boven’ die sommige vertalingen hanteren, wordt misschien niet helemaal gerechtvaardigd door het gebruikte woord, maar we kunnen er niet aan twifelen dat onze vertalers dit zo hebben weergegeven om daarmee uit te drukken dat er **geen tweede is voor de verheerlijkte Christus, dat Zijn verhoging zo onuitsprekelijk is dat zelfs de hoogste engelenmachten ver beneden Zijn voeten zijn**. Op vergelijkbare wijze duidt ‘de Naam¹ die boven alle naam is’, in Filippi, op de absolute oppermacht in het hele universum van de verheerlijkte Christus als Heere. Niets minder dan dit voldoet aan de bewoordingen van dit vers.

¹ Sommige handschriften lezen ‘de’ in plaats van ‘een’ Naam en ook de NBG- en de Telosvertaling geven dit zo weer.

Dit zal gemakkelijker te begrijpen zijn als we kijken naar de plaats en samenhang waarin deze woorden voorkomen. In zekere zin is het gedeelte van vers 5 tot en met vers 11 op zichzelf al compleet. Het komt voort uit de vermaningen die eraan voorafgaan en hierin ligt het wonder dat heel deze prachtige ontvouwing van de Persoon, van het karakter, van de Menswording van Christus en Zijn vernedering en de erop volgende verhoging, gegeven moet worden om de vermaning van de apostel kracht bij te zetten dat de gelovigen de gezindheid moeten vertonen 'die ook in Christus Jezus was', die blijkt uit Zijn neerdalen uit de grootste heerlijkheid van God naar de diepste smart van Golgotha! Laten wij dit dan ook overpeinzen, want hoe meer we erover nadenken, hoe dieper onze ziel ervan onder de indruk zal zijn.

In de eeuwigheid vóór de schepping er was, bestond Hij, Die als de nederige Dienaar op aarde geweest is, in de gestalte van God. Zo'n uitspraak, hoe ver ook buiten het bereik van heel ons denken, kan niets minder beduiden dan Zijn absolute en wezenlijke Godheid. Ze spreekt van Zijn eeuwig bestaan als God, zoals Johannes zegt over het Woord: 'In het begin was het Woord; en het Woord was bij God; en het Woord was God'.

Aan deze gezegende waarheid hangt heel de waarheid van openbaring en verlossing. Hier afstand van nemen, zou hetzelfde zijn als de zon losmaken van het zonnestelsel, waardoor duisternis, chaos en verwoesting worden gebracht. Om precies deze reden heeft alle eeuwen door een controversale gewoed rond de Persoon van Christus. Zijn Mensheid en Zijn Godheid worden nu verduisterd, zo niet ontkend. Het geloof weerlegt al deze argumenten van de mens door de eenvoudige verklaringen van het Woord van God.

Als hier echter de Godheid van onze gezegende Heere wordt voorgesteld, dan is dat slechts om Zijn genade en Zelfvernedering te benadrukken, want de verzekering ervan wordt onmid-

dellijk gevolgd door woorden van alles overtreffende betekenis. Hij Die, ten eerste, 'het geen roof geacht heeft God gelijk te zijn, maar', ten tweede, 'Zichzelf ontledigd heeft'. De eerste bepaling wil zeggen dat hoewel Hij in de gestalte van God bestond, Hij dat niet gebruikte om Zichzelf te verhogen. Iemand heeft het eens zo weergegeven: 'Hij achtte het niet als een voorwerp van roof om gelijk te zijn met God'.

Dit is ongetwijfeld een contrast met Adam, die in de strik van satan viel om zichzelf te verhogen, om 'als God te zijn, goed en kwaad kennend' (Gen. 3:5). Adam was een mens die zichzelf wilde verhogen; Christus was God Die Zichzelf vernederde. Wat een heerlijk contrast! Dit was de gezindheid die in Christus Jezus was en de volgende bepaling – 'maar Zichzelf ontledigd heeft' – bevat de eerste uitdrukking van die gezindheid. Het moet met ontschoeide voeten zijn (want de grond is heilig) dat we zo'n uitspraak benaderen.

Waarvan ontledigde Hij, Die in de gestalte van God was, Zichzelf? Onlangs is geschreven dat Hij Zich ontledigde van 'Goddelijke voorrechten'; anderen hebben onderwezen dat het ontledigen Zijn Goddelijke eigenschappen omvatte. Laten we die gedachte ten stelligste afwijzen, want als we haar erkennen, verduisteren we de essentiële waarheid van Zijn Godheid en openen we de deur naar het rationalisme in zijn ergste vormen. **Wat zijn Zijn eigenschappen? Het zijn de kenmerken van Godheid.** Dus het Zich ontledigen van het eerste, zou het afleggen van het laatste zijn. Nee, duizendmaal nee! Zoals iemand heeft gezegd: '**Het essentiële wezen van de Godheid kan niet veranderen. Zijn Zichzelf ontledigen heeft betrekking op de gestalte**'.

De volgende uitspraken zullen dit duidelijk maken, aangezien ze het proces en het effect van de ontleding beschrijven: 'de gestalte van een slaaf aangenomen, de mensen gelijk geworden' (sommige vertalingen geven weer 'de mensen gelijk gemaakt', maar het was Zijn eigen, vrijwillige en, inderdaad, Goddelijk handelen). Het was als God dat Hij Zichzelf ontledigde en nu stellen deze woorden Hem aan ons voor nadat Hij dat had gedaan, want wij zien Hem in de gelijkheid aan mensen en in de gestalte van een 'slaaf'.

Dit omvat de hele waarheid van de Menswording en daardoor zijn we in staat iets te begrijpen, hoe ontoereikend ook, van de immensiteit van het neerdalen van 'de gestalte van God' naar 'de gestalte van een slaaf'. **Niemand dan God alleen was gelijk aan een dergelijke neerbuigende goedheid en genade, want het was werkelijk de tentoonspreiding van Goddelijke liefde te midden van zondaars en niemand dan God alleen had Zich zo kunnen neerbuigen, want de mens is beperkt tot zijn eigen gestalte en bestaanswijze.** In het feit van de Menswording zien we dus een van de meest heerlijke mysteriën van de verlossing.

En hoewel we niet in staat zijn de volledige en verreikende betekenis ervan te begrijpen, leren we wel dat hoe dieper Christus afdaalde, hoe groter de glans werd die afstraalde van Zijn Goddelijke heerlijkheid! God is licht en God is liefde en waar zien wij dit? Beslist in Hem Die de gestalte van een slaaf aannam. In iedere stap van Zijn weg, in Zijn woorden van genade en waarheid, in Zijn werken van kracht en barmhartigheid, kunnen licht en liefde in al hun volmaaktheid worden opgemerkt door het geopende oog en het door God onderrichte hart kan niet anders dan uitroepen: 'Zie, God is daar!'

(Wordt vervolgd).

Edward Dennett

De tien maagden (Matth. 25) (3)

Zoals we al hebben gezien, is er iets bijzonder afschuwelijks in de gedachte dat iemand n t voldoende godsdienst heeft om zijn hart te misleiden, zijn geweten in slaap te sussen en zijn ziel te gronde te richten, n t voldoende godsdienst om de naam te hebben dat je leeft terwijl je dood bent, voldoende om iemand zonder Christus te laten, zonder God en zonder hoop in de wereld, voldoende om z'n ziel te sterken met een vals vertrouwen en te vullen met een valse vrede – totdat de Bruidegom komt, en dan, wanneer het te laat is, worden de ogen geopend. Hoe vreselijk is dat!

Zo is het met de dwaze maagden. Ze lijken erg op de wijze. Een gewone waarnemer zou in het begin misschien geen verschil kunnen zien. Ze gaan allemaal samen op weg. Ze hebben allemaal een lamp. En bovendien worden ze allemaal slaperig en slapen ze allemaal in, zowel de wijze maagden als de dwaze. Allemaal ontwaken ze bij het geroep te middernacht en brengen ze hun lamp in orde. Tot zover is er geen duidelijk verschil. De dwaze maagden steken hun lamp aan – de lamp van de belijdenis, aangestoken met de droge lont van een levenloos, denkbeeldig naamgeloof. Helaas! Een vertoning zonder enige waarde, erger nog: een rampzalige, zielsvernietigende waan.

En hier komt het grote onderscheid – de brede scheidingslijn – met vreselijke, ja met ontstellende duidelijkheid naar voren. 'En de dwaze zeiden tot de wijze: Geef ons van uw olie, want onze lampen gaan uit' (vs. 8). Dit bewijst dat hun lampen brandden, want als ze niet brandden, konden ze ook niet uitgaan. Maar het was slechts een vals, flikkerend, vluchtig licht. Het werd niet gevoed door een Goddelijke bron. Het was het licht van loutere lippendienst – gevoed door een verstandelijk geloof – dat net lang genoeg brandde om henzelf en anderen te misleiden en doofde

op het moment dat zij het het meest nodig hadden, hen achterlatend in de vreselijke duisternis van de eeuwige nacht.

'Onze lampen gaan uit'. Wat een afschuwelijke ontdekking! 'De Bruidegom komt eraan en onze lampen gaan uit. Onze lege belijdenis wordt duidelijk door het licht van Zijn komst. We dachten dat het goed zat met ons. We beleden hetzelfde geloof, hadden een lamp met dezelfde vorm en dezelfde soort lont, maar helaas! We ontdekken nu tot onze onuitsprekelijke ontzetting dat we onszelf misleid hebben, dat ons het enige noodzakelijke ontbreekt: *de geest van leven in Christus, de zalving van de Heilige Geest, de levende band met de Bruidegom*. Wat moeten wij doen? O, wijze maagden, heb medelijden en deel jullie olie met ons. Alsjeblieft, we smeken het jullie, geef ons een beetje van dat enige wat nodig is, al is het maar een druppel, opdat wij niet voor altijd verloren gaan'.

Het is allemaal volkomen vergeefs. Niemand kan iets van zijn olie aan een ander geven. Ieder heeft precies genoeg voor zichzelf. Een mens kan licht geven, maar geen olie. Dat laatste is uitsluitend de gave van God. 'Maar de wijze antwoordden en zeiden: Er mocht voor ons en voor u niet genoeg zijn; ga liever tot de verkopers en koop voor uzelf. Maar toen zij heengingen om te kopen, kwam de bruidegom; en die gereed waren gingen met hem in ter bruiloft, en de deur werd gesloten' (vs. 9-10). Het heeft geen zin om bij gelovige vrienden hulp of steun te zoeken.

Het heeft geen zin om heen en weer te vliegen op zoek naar iemand op wie wij kunnen leunen – een of andere heilige man, of een vooraanstaand leraar – het heeft geen zin om te vertrouwen op onze kerk, onze geloofsbelijdenis of onze sacramenten. We hebben olie nodig. We kunnen niet zonder. Waar kunnen we die verkrijgen? Niet bij de mens, niet bij de kerk, niet bij de gelovigen, niet bij de vaders. We moeten ervoor bij God zijn en Hij, geprezen zij Zijn Naam, geeft vrijelijk. 'De genadegave van God is het eeuwige leven, in Christus Jezus, onze Heere' (Rom. 6:23).

Maar, let wel, het is een persoonlijke zaak. Ieder moet voor zichzelf olie hebben. Niemand kan geloven, of het leven verkrijgen, voor een ander. Ieder heeft voor zichzelf met God te maken. De band die de ziel met Christus verbindt, is intens persoonlijk. Er bestaat niet zoiets als tweedehands geloof. Een ander kan ons godsdienst onderwijzen, of theologie, of de letter van de Schrift; hij kan ons echter geen olie geven; hij kan ons geen geloof geven; hij kan ons geen leven geven. 'Het is Gods gave' (Ef. 2:8). **Wat een kostbaar woordje: 'gave'. Het is als God. Het is gratis als Gods lucht, gratis als Zijn zonlicht, gratis als Zijn verfrissende dauwdruppels.** Maar we zeggen het nogmaals en zeer nadrukkelijk: **ieder moet deze gave voor zichzelf verkrijgen.** 'Niemand van hen kan zijn broeder metterdaad verlossen, hij kan God zijn losgeld niet geven. De losprijs voor hun leven is immers te kostbaar en zal voor eeuwig ontoereikend zijn. Hij zou dan voor altijd verder leven, en het verderf niet zien' (Ps. 49:8-10).

(Wordt vervolgd).

C.H. Mackintosh

Heb goede moed! (1)

In het Nieuwe Testament vinden we zes voorvallen waarin de Heere Jezus Zelf of degenen die Hij uitzendt, deze bemoedigende woorden uitroepen naar mensen toe die hulp zoeken. De Heere Jezus is absoluut bevoegd om deze woorden uit te spreken, omdat Hij ons ook Zijn hulp laat ervaren. Ongeacht hoe Hij concreet handelt, deze woorden van Hem geven ons vandaag de dag nog steeds moed. Als Hij ze ons toeroept, dan kunnen we erop vertrouwen dat Hij alles zal leiden, wat er ook gebeurt!

De verlamde - Mattheüs 9

In Mattheüs 9 brengen vier mannen hun verlamde vriend naar de Heere Jezus. Hij ziet hun geloof en zegt tegen de verlamde man in vers 2: 'Zoon, heb goede moed'. Dan maakt Hij duidelijk dat Hij niet alleen het voor de hand liggende probleem van de verlamde benen erkent, maar ook het diepere probleem van deze man - zijn zonde. Hij geeft hem vergeving van zijn zonden.

In deze situatie kent de Heiland niet alleen de problemen van de verlamde, maar ook de gedachten van de Farizeeën en de Schriftgeleerden. Ze vragen zich af hoe een man zonden kan vergeven. Maar de Heere Jezus bewijst Zijn gezag om zonden te vergeven. Dat doet hij door de verlamde man gezond te maken. Op deze manier kan iedereen erkennen dat Hij niet alleen een man is, maar tegelijkertijd Gods Zoon, Die de macht heeft om zieken te genezen en dus ook om zonden te vergeven.

Verlamd zijn toont ons hier hoe zonde de mens verhindert om te leven voor de glorie van God. Maar de Heere Jezus geeft ons de kracht om dat te doen. Daarom roept Hij ons ook op om met Hem op weg te gaan en Hem vol goede moed te volgen.

De bloedvloeiende vrouw - Mattheüs 9

Het was een arme vrouw die bij de Heere Jezus kwam. Ze had al haar geld uitgegeven aan de dokters, maar geen enkele dokter was in staat om haar te helpen bij haar ziekte. Integendeel - het was alleen maar erger geworden. Nu wendt ze zich tot de Heere Jezus. Hij is haar laatste hoop. Ze komt naar Hem toe in de vaste overtuiging dat Hij haar kan helpen. En inderdaad - als ze alleen de zoom van Zijn bovenkleed maar aanraakt, wordt ze genezen! Maar nu gebeurt er iets interessants. De Heere Jezus keert Zich om en vraagt wie Hem heeft aangeraakt. Zelfs terwijl de menigte hem overspoelde, had Hij gevoeld hoe macht van Hem uitging. De genezen vrouw is behoorlijk geschrokken, maar ze verstopt zich niet. Ze valt voor de Heere Jezus neer en vertelt Hem alles. De Heere bemoedigt haar dan en verzekert haar van een totale, blijvende genezing vanwege haar geloof.

Waarom vraagt Hij wie Hem heeft aangeraakt? Het antwoord is heel mooi. Hij wilde deze vrouw niet laten gaan zonder Zijn bemoedigende en rustgevende woorden. En het was noodzakelijk voor deze vrouw om zichzelf te onthullen. Met wat een vreugde en zekerheid van genezing zal ze naar huis zijn gegaan!

Deze bloedvloeiende vrouw laat ons zien hoe de zonde ons onrein, niet in staat tot relaties en volledig machteloos maakt. Maar de Heere Jezus geeft genezing en zekerheid van verlossing. Waar is deze zekerheid op gebaseerd? Niet op de gevoelens en ervaringen van de mens, maar alleen op de woorden van de Heere Jezus. Dit is ook vandaag de dag de basis voor de zekerheid van verlossing - de beloften van Zijn Woord (zie o.a. Joh. 10:28).

De blinde Bartimeüs - Markus 10

Op Zijn laatste reis vlak voor Zijn intrede in Jeruzalem, waar Hij veroordeeld zou worden om te sterven aan een kruis op Golgotha, komt de Heere Jezus door Jericho. Daar hoort de blinde Bartimeüs van Hem. Hij geeft niet op en blijft roepen: 'Jezus, Zoon van David, ontferm U over mij!' (Mark. 10:47) Ook al wil de menigte hem tot zwijgen brengen, de Heere Jezus stopt en stuurt mensen om Bartimeüs te halen. Deze mensen laten Bartimeüs weten dat hij goede moed moet hebben. Waarom? Omdat de Heere Jezus hem Zelf bij Zich roept. Bartimeüs hoeft dat geen tweede keer te horen. Hij springt op en rent naar de Heere Jezus toe, Die hem geneest.

Blindheid symboliseert dat de zonde ons belemmert om onze eigen toestand en de gedachten van God te kennen. Maar degene die in geloof bij de Heere Jezus komt, wordt ziende. Hij ontvangt het eeuwige leven en de Heilige Geest en is zo in staat om God te herkennen.

Dit is de voorwaarde om Hem te kunnen volgen. Hoe mooi dat Bartimeüs de Heere Jezus volgde, nadat hij zijn zicht terug had gekregen. Laten we niet vergeten hoe het was. Het was de weg die de Heiland spoedig naar het kruis zou leiden. Op deze manier kunnen we Hem ook van dichtbij volgen door ons kruis op te nemen, onze eigen wil en ideeën opzij te schuiven en Hem consequent te volgen. Hij moedigt ons aan om dit te doen.

(Wordt vervolgd).

Christian Rosenthal

De Vader heeft de Zoon lief

'Israël had Jozef meer lief dan al zijn andere zonen ... Toen zijn broers zagen dat hun vader hem meer liefhad dan al zijn broers, haatten zij hem' (Gen. 37:3-4).

'De Vader heeft de Zoon lief en heeft alle dingen in Zijn hand gegeven' (Joh. 3:35).

We doen er goed aan deze overdenking te beginnen met de woorden van Johannes de Doper: 'Hij moet méér worden, maar ik minder worden' (Joh. 3:30). Als wij groeien in onze waardering van de Heere Jezus en meer zien van de heerlijkheid van Zijn Persoon, zullen alle verheven gedachten die wij over onszelf hadden, verbleken.

Het Woord van God is niet alleen een licht op ons pad, maar het is een openbaring van God. God heeft Zichzelf geopenbaard in Zijn eigen Zoon, en de Zoon, altijd verblijvend in de schoot van de Vader, heeft Hem verklaard. De verrukking van de Vader, de vreugde van Zijn eigen hart, is gecentreerd in en draait om Zijn Zoon. Bovendien verheugt Hij Zich erin om Zijn gedachten te delen met hen die Hij tot Zich geroepen heeft, zodat ook wij Zijn vreugde mogen binnengaan.

Dit herinnert ons aan het verhaal van Jozef, die geliefd werd door zijn vader Jakob en om die reden gehaat werd door zijn broers. Zijn broers beseften heel goed dat hun vader een voorliefde had voor hun broer Jozef en daarom was er jaloezie in hun hart en 'haatten zij hem'. De Heere zegt in vers 25 van Johannes 15: 'Zij hebben Mij zonder oorzaak gehaat'. En toch heeft Hij op dit duistere toneel, waar de zonde overal heerste, in de wereld die Zijn handen hadden gemaakt en waarvan de bewoners Hem niet kenden, God Zijn Vader verheerlijkt. Is het verwonderlijk dat de

Vader de Zoon liefheeft (Joh. 3:35)? Hoe prachtig, hoe ontroerend is deze uitdrukking. Wat een zegen voor ons hart om zich daarmee bezig te houden. Als wij samenkomen om de Heere te gedenken, verheugt de Heilige Geest Zich erin om ons de Persoon en het werk van de Heere Jezus voor ogen te stellen. Wij kunnen niet uitstijgen boven of verder gaan dan de gedachten van de Vader over Zijn eigen Zoon, toch kunnen wij – hoewel zwak – deze wel overdenken en ons in bewondering en aanbidding neerbuigen.

J. Redekop

Kostbare gedachten uit Genesis

Waar begint de Bijbel mee? Met het **begin**: 'In het begin schiep God de hemel en de aarde' (Gen. 1:1).

En waar eindigt de Bijbel mee? Met het boek de Openbaring. En waar eindigt dat boek mee? Met de regering van Christus als Koning over de hele schepping: 'Zij leefden en regeerden met Christus, de duizend jaren' (Openb. 20:4).

De Bijbel bestaat uit 66 boeken. Het eerste boek heet Genesis. We kijken nu naar dat boek Genesis alleen. Het begin kennen we al: in het begin schiep God de hemel en de aarde.

Wat is het einde? De regering van Jozef. Die was:

- a) de geliefde zoon,
- b) voor het koningschap bestemd,
- c) door zijn broers verworpen,
- d) verhoogd uit de gevangenis en aangesteld als heerser.

Volgens Genesis 37:3 was hij de geliefde zoon, volgens vers 28 verkochten zijn broers hem als slaaf en volgens Genesis 41:14 en 41 werd hij uit de gevangenis gehaald en regeerder over heel Egypte gemaakt.

Genesis begint en eindigt dus net zoals de hele Bijbel begint en eindigt.

We hebben immers gezien dat de Bijbel eindigt met de heerschappij van Jezus Christus:

- a) de geliefde Zoon,
- b) Die voor het koningschap was bestemd,
- c) maar door Zijn broeders (de Joden) is verworpen.
- d) God heeft Hem opgewekt en Hem verhoogd als Heere over de hele schepping.

Volgens Mattheüs 3:17 heeft God gezegd: 'Deze is Mijn geliefde Zoon'. Lukas 1:33 zegt dat Hij over het huis van Jakob Koning zal zijn tot in eeuwigheid; volgens Mattheüs 27: 22-23 hebben Zijn volksgenoten Zijn kruisiging geëist en volgens Handelingen 2:32-33 heeft God Hem opgewekt uit het graf en aan Zijn rechterhand verhoogd. Genesis eindigt dus met een geschiedenis die een blauwdruk lijkt te zijn van de geschiedenis van Jezus Christus, inclusief Zijn toekomstige heerschappij. En dat *lijkt* niet alleen zo, dat is precies het geval!

Maar als we ons nog verder beperken en van het eerste **Bijbelboek** alleen maar het eerste **hoofdstuk** nemen, zien we

dat niet alleen het eerste boek, Genesis, eindigt met hetzelfde thema waarmee ook de hele Bijbel eindigt, maar dat ook het eerste hoofdstuk van Genesis met hetzelfde thema eindigt. Het begin kennen we: in het begin schiep God de hemel en de aarde. En het einde? Dat is vers 27-30, want daar wordt ons gezegd wat Gods laatste schepping was: 'En God schiep de mens naar Zijn beeld; naar het beeld van God schiep Hij hem; mannelijk en vrouwelijk schiep Hij hen. En God zegende hen en God zei tot hen: Wees vruchtbaar, word talrijk, vervul de aarde, en onderwerp haar, en heers over...'. Waarmee eindigt dat eerste hoofdstuk dus? Met de mens die als heerser over de schepping werd gesteld, samen met zijn vrouw. Zo eindigde ook Genesis met Jozef, die over heel Egypte heerste, samen met zijn vrouw Asnath.

Maar we hebben gezien dat zo ook de Bijbel eindigt: de Mens Christus Jezus zal over de hele schepping heersen, samen met Zijn vrouw, de christelijke Gemeente.

Het lijkt wel of zowel het eerste Bijbelboek als het eerste hoofdstuk van dat boek niet alleen de vroegste historie vermelden, maar daarmee tegelijk een profetische schets geven van de geschiedenis en het einde. Dat kan toch eigenlijk niet?! Jawel, want het is **Gods** Boek. En we moeten er wel op letten dat wat we in Genesis vinden, een heel grote stap verder gaat dan 'toekomst voorspellen'. Het is de schriftelijke weergave van de geschiedenis die zo gestuurd werd dat zij een profetische blauwdruk voor de toekomst kon zijn. Denkt u dat een mens daartoe in staat is?

Uit het van harte aanbevolen boek 'Wording' van br. J.Ph. Buddingh

Onderwijzen en heersen

Vraag:

Wat wordt er precies bedoeld met het feit dat de vrouw niet mag onderwijzen of over de man heersen? Zie 1 Timotheüs 2:12-14.

Antwoord:

Allereerst: het spreekt voor zich dat het hier niet gaat over de vraag of een gelovige vrouw onderwijzeres mag worden op bijvoorbeeld een basisschool. En dit gedeelte verbiedt moeders ook niet om uit de Bijbel voor te lezen aan hun kinderen en geloofsvragen van hun (jonge) kinderen te beantwoorden. Zusters kunnen ongetwijfeld nuttig zijn in kinderclubs, zondagscholen en door het vertellen van Bijbelse geschiedenissen aan kleine kinderen; dat is al ontelbaar vele keren gebleken in ons eigen land en bijvoorbeeld ook op zendingsvelden.

Een Godvrezende zuster zal zelf aanvoelen wanneer haar taak van het 'brengen van de kinderen bij de Heere Jezus' overgaat in systematisch onderwijs en die taak dan overlaten aan broeders.

Hier in 1 Timotheüs 2 gaat het om het geven van Bijbels onderwijs zoals leraren dat doen (Ef. 4:11 e.a.), dat wil zeggen om het recht snijden van het woord van de waarheid (2 Tim. 2:15), om de uiteenzetting van de leer van het Woord. Dat is een taak die in Gods scheppingsorde is voorbehouden aan mannen. Ook het 'heersen over de man' is iets wat een zuster nooit mag doen. Om duidelijk te maken wat dit betekent, halen we graag een uitleg aan uit een Duits Bijbelcommentaar.

'Gods Woord herinnert ons in andere gedeelten aan twee beperkingen met betrekking tot de bediening van gelovige vrouwen: zij moeten zwijgen in de samenkomsten (1 Kor. 14:34-35) en zich bedekken bij het bidden en profeteren² (1 Kor. 11:2-16)'. In dit Schriftgedeelte (1 Tim. 2) vinden we een *derde* gebod dat van toepassing is op de zusters: 'Ik sta aan een vrouw niet toe dat zij onderwijst of over de man heerst, maar zij moet stil zijn'. Het onderwijzen en heersen staan tegenover het leren en de onderdanigheid in het vorige vers. In beide verzen wordt de positie benadrukt.

De positie als hoofd komt toe aan de man. Dat is zo volgens Gods **scheppingsorde** en vanwege de zondeval (Gen. 2:18; 3:16). Het is een feit dat een zuster op grond van haar wandel, toewijding en liefde voor de Heere en de Zijnen een moreel gezag kan bezitten die de geestelijke kracht van broeders overtreft, maar dat machtigt haar nog in geen enkel opzicht om haar positie van onderdanigheid te verlaten en zich een positie als leider toe te eigenen, want God heeft die positie voorbehouden aan de man.

Zij kan echter wél een Godvrezende morele invloed uitoefenen op het gebied dat haar is toegewezen. Zo moeten de oude vrouwen leraressen van het goede zijn en de jonge vrouwen leren hun man en hun kinderen lief te hebben, bezonnen en kuis te zijn, zich bezig te houden met huiselijke taken, vriendelijk en onderdanig aan hun eigen man, opdat het Woord van God niet gelasterd wordt (Titus 2:3-5). Van de vele voorbeelden in het Nieuwe Testament van de bediening van de zusters noem ik alleen Prisca en haar man Aquila (Hand. 18:2,18,26; Rom. 16:3;

² D.w.z. het bemoedigen van gelovigen (zie 1 Kor. 14:3) – wat zusters dus niet doen door spreken of getuigen in de samenkomsten van de gemeente, maar bijvoorbeeld door het bezoeken van elkaar, van zieken, het geven van een kinderclub enzovoort.

1 Kor. 16:19; 2 Tim. 4:19). In de drie teksten waar Prisca als eerste wordt genoemd, ligt de nadruk op persoonlijke toewijding. Maar altijd als het gaat om leiderschap en spreken in het openbaar, wordt Aquila als eerste genoemd.

Dus als een zuster onderwijst, heerst zij over de man, zelfs als er geen man aanwezig is: zij heerst dan over de man omdat zij zich de positie van de man toe-eigent. Het woord 'heersen' (Gr. authenteo) komt alleen hier voor en betekent: eigenmachtig gezag uitoefenen, op eigen gezag handelen.

Het geven van Bijbels onderwijs door de vrouw is echter maar één vorm van heersen; zij heerst bijvoorbeeld ook wanneer zij spreekt in de gemeente (1 Kor. 14:34) of wanneer zij onbedekt bidt of profeteert (1 Kor. 11:5), kortom: wanneer zij haar positie van onderdanigheid in de scheppingsorde verlaat en zich op gelijke voet stelt met de man.

Zoals al gezegd, worden hier twee redenen gegeven voor de positie van de vrouw. Ten eerste wordt de schepping van de mens in Genesis 2 genoemd, namelijk *de volgorde waarin Adam en Eva werden geschapen*.

In eerste instantie leidde Adam een zelfstandig bestaan. Hij kreeg de taak de hof van Eden te bewerken en te bewaren. In opdracht van God gaf hij namen aan de dieren. Pas *daarna* werd Eva uit hem geschapen, als hulp die bij hem paste, dat wil zeggen die overeenstemde met hem.

Zo werd de man het *hoofd* en de vrouw het *hart* van de mensheid, want allebei werden ze door de Schepper zo toegerust dat zij ook de hun toebedeelde plaats ten volle konden vervullen. In Efeze 5:22-33 wordt ons geleerd dat de man een beeld is van Christus, het Hoofd, en de vrouw een beeld van de Gemeente, de vrouw van het Lam.

De tweede reden voor de houding die gepast is voor de vrouw, wordt ons in vers 14 gegeven; die reden is *de zondeval van de mens*. Adam volgde zijn vrouw op het pad van de ongehoorzaamheid, terwijl hij haar had moeten leiden op een weg van gehoorzaamheid. Hij had zich bewust moeten zijn van de gevolgen van zijn daden en juist dát maakt het zo erg. Maar het was *Eva* die bedrogen werd, niet Adam (zie 2 Kor. 11:3). Deze zwakheid en de gevolgen daarvan voor de man en voor de hele mensheid worden daarom gegeven als extra reden voor de vermaning stil te zijn en niet te onderwijzen en over de man te heersen.

Arend Remmers

'Zoek de dingen die boven zijn' (1)

De gelovigen in Kolosse verkeerden in allerlei gevaren: filosofische speculaties, oosters mysticisme, ascese en Joodse elementen probeerden ingang te krijgen in hun midden. Hoe trad de Heilige Geest deze ernstige gevaren tegemoet? Door de waarheid van het Evangelie te ontvouwen en de heerlijkheid van de Persoon van Christus te presenteren, **want Hij moet in alles de eerste plaats hebben** (Kol. 1:18) en in Hem woont heel de volheid van de Godheid lichamelijk (Kol. 2:9). En wat de Heilige Geest betreft, voegt de apostel Paulus eraan toe: 'En u bent voleindigd in Hem' (Kol. 2:10).

In de genoemde gedeelten hebben wij als het ware de kern, de sleutel van deze kostbare brief voor ons. De schrijver begint, zoals hierboven aangegeven, niet met de waarschuwing voor de gevaren en de gevolgen ervan, maar hij schrijft eerst over Christus en Zijn heerlijkheid, om daarna de gezegende positie te beschrijven waarin de gelovige Christen door de band met Hem is

gekomen. Wij zijn voor God volmaakt in Christus; in Hem zijn wij volmaakt en tot volheid gebracht. Wat ontbreekt er nog aan? In Hem hebben wij alles wat wij aan geluk voor tijd en eeuwigheid maar wensen kunnen.

Met Christus opgewekt

Wij hebben gezegd: 'door de band met Hem'. Voordat deze tot stand kon komen, moest er iets geweldigs gebeuren, want van nature waren wij door 'het lichaam van het vlees' gekenmerkt (Kol. 2:11) en waren we geestelijk dood voor God (Kol. 2:13). Met 'lichaam van het vlees' wordt het vlees, het zondige innerlijk in zijn totaliteit bedoeld, waarbij de zonde als hoofdkenmerk van het lichaam beschouwd wordt. Dit lichaam van het vlees moest, als een smerig kled, 'uitgetrokken' worden en dat gebeurde door de 'besnijdenis van Christus'. Dat is geen verwijzing naar Lukas 2:21, maar naar Zijn kruisdood. **Wanneer wij in Christus geloven, hebben wij door genade deel aan Zijn dood en worden wij van de zonde – als een geheel, als een toestand beschouwd – voor eens en altijd bevrijd.**

Wanneer er over 'besnijdenis' gesproken wordt, dan is het omdat op een bepaalde scheiding gewezen moet worden. Zoals de Jood door het feit van zijn besnijdenis apart gezet werd van de andere volken, zo zijn ook wij door de dood van Christus 'besneden', dat wil zeggen apart gezet van alles wat wij vroeger waren.

In de dood van Christus heeft onze oude mens zijn gerechtelijke einde gevonden, een waarheid die in de Romeinenbrief verder uitgewerkt wordt (Rom. 6). Hier horen wij dat wij met de Heere Jezus 'begraven' zijn, waarvan onze doop een treffend beeld is. Zo worden wij in het geloof één met de dood van Christus en weten we dat de volle betekenis van Zijn dood ons ten goede komt, dat alles wat wij waren, met Hem 'begraven' is. Hebben wij onze God al wel eens daarvoor gedankt, dat door de dood van Zijn Zoon ons hele oude, ellendige 'ik' voor altijd voor Zijn oog

weggedaan is? Het is 'begraven', zodat wij nu gelukkig met de apostel kunnen uitroepen: 'ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij' (Gal. 2:20)!

Maar dat is maar één kant, de negatieve kant van onze positie. Wij hebben in geloof ook deel aan de *opstanding van de Heere*, zoals in Kolosse 2 gezegd wordt: 'In Hem bent u ook mee opgewekt, door het geloof van de werking van God, Die Hem uit de doden heeft opgewekt' (Kol. 2:12). Net zoals 'begravenis' betekent: het brengen van de dode bij de doden, zo is 'opwekking' het brengen van degene die al leeft, op zijn plaats onder de levenden. Met andere woorden: wanneer wij met Christus *opgewekt* zijn, zijn wij bevorderd naar *het terrein van de opstanding* van Christus. Geweldige genade! Christus in de opstanding is nu de inhoud van ons leven, is ons ware 'ik', zoals het in Galaten 2 staat: 'maar Christus leeft in mij'.

Zo hebben we hier een wisseling van onze toestand: van 'begraven' naar 'mee opgewekt'. In het volgende vers komt er nog een wisseling van toestand bij: van 'dood' naar 'mee levend gemaakt'. Beide hadden we nodig, beide zegeningen zijn ons in de dood en in de opstanding van de Heere geschonken. Zouden we God, onze Vader, en onze Heere Jezus Christus hiervoor ooit genoeg kunnen danken?

Er moet nog opgemerkt worden dat het hier voorgestelde voor elk kind van God waar is. Het is geenszins een vraag uit de praktijk, maar de door God verleende *positie*. De praktische realisering komt in hoofdstuk 3 aan de orde. Deze niet te verwaarlozen kant willen we nu op onszelf toepassen.

(Wordt vervolgd).

Christian Briem

Dankzegging voor brood en beker

Vraag:

Wanneer moet er bij de broodbreking gedankt worden voor het brood en voor de beker? Voor het breken van het brood, of erna? En voor het inschenken van de wijn, of erna?

Antwoord:

Graag geven we een brief van broeder Rudolf Brockhaus, Elberfeld (D) weer van 5 december 1925, die antwoordt op een broeder die heel stellig overtuigd was dat de letterlijke volgorde uit de evangeliën gehandhaafd moet worden:

‘Geliefde broeder in de Heere!

De uitgeverij heeft me uw brief van 12 november doorgestuurd met het verzoek erop te antwoorden. Ik wil graag ingaan op dit verzoek en proberen tegemoet te komen aan uw moeilijkheden.

Voor ik daaraan begin, wil ik graag de opmerking plaatsen dat men mijns inziens veel te veel betekenis toekent aan de vraag of men bij het Avondmaal eerst het brood moet breken en daarna danken, of eerst moet danken en daarna het brood moet breken. Men loopt daardoor gevaar dat gedachten en harten worden afgeleid van de hoofdzaak en zich bezighouden met bijzaken. Ikzelf spreek deze vraag daarom nooit aan, maar antwoord er alleen op als ik ernaar gevraagd word.

Het is inderdaad zoals u zegt: de Heere dankte eerst en brak *daarna* het brood. Hij dankte of loofde met het oog op het brood, zoals Hij het altijd deed (bijvoorbeeld in Matth. 14:19, 15:36; Mark. 6:41, 8:6-7; Luk. 9:16 en Joh. 6:11). Dezelfde woorden vinden we ook in 1 Korinthe 10:16 en in hoofdstuk 14:16-17.

Dit danken of zegenen van de Heere had dus zeker niet een diepere geestelijke betekenis, zoals u dat meent. Daarom vinden we hetzelfde danken ook bij de avondmaalsbeker.

De Heere brak het brood *na* het danken, om het vervolgens Zijn discipelen in handen te geven, zoals het een gestorven Christus voorstelde. Hij was destijds nog niet gestorven; *de discipelen ontvingen dus een gebroken brood uit de hand van de Heere* en zo moest het hen – en ook ons vandaag de dag nog – net zoals de ingeschonken beker herinneren aan het feit dat wij een *gestorven* Christus gedenken en ons in geestelijk opzicht met Hem voeden. Dat is de eenvoudige reden waarom veel broeders het juist vinden pas na het breken van het brood te danken. Het niet-gebroken brood stelt ons Hem immers voor als niet-gestorven. Laten we ook niet vergeten dat de dankende broeder beslist niet de plaats van de Heere inneemt³.

Het brood ligt vandaag de dag eerst in ongebroken toestand voor ons – als één brood en als zodanig tegelijk als een beeld van het geestelijke Lichaam van Christus en wij breken het om het te brengen in de toestand waarin wij het uit de hand van de Heere ontvangen hebben. Daarna eten wij allen van het brood – en dat is de handeling waarin onze gemeenschap tot uitdrukking komt. Het eten en drinken volgt dus na het breken en de dankzegging en daarom staat ook in 1 Korinthe 10:16 de beker van de lofzegging waarvoor wij loven naast 'het brood dat wij breken'. Allebei (dankzeggen of loven en breken) duiden ze op de handeling die de broeder die dankzegt, voltrekt (uiteraard namens allen); dat staat bij het brood vanzelfsprekend in verbinding met de dankzegging, maar – en dat is zeker niet zonder betekenis! – het *breken* staat daar op de voorgrond, het danken wordt daar niet vermeld.

³ Redactie: Wat dus ook inhoudt dat hij niet automatisch de volgorde kan handhaven die de Heere wél volgde.

Als u zegt: 'Het heeft de apostel Paulus beslist niet ontbroken aan inzicht', dan zal iedere gelovige daar van harte 'amen!' op zeggen, maar als u vervolgens uw mening baseert op het feit dat hij ook in 1 Korinthe 11 de handelingen precies vertelt zoals het in de Evangeliën staat, dan is dat geen steekhoudend argument [om deze volgorde voor te schrijven]. Uiteraard kon de apostel niets anders dan hun vertellen hoe het werkelijk gebeurd was. Maar nogmaals: laten we uit deze zaak niet te veel maken.

Wie gelooft dat hij *voor* het breken van het brood danken moet, laat hij dat doen en niemand zal hem daarover berispen. En als iemand tot de overtuiging is gekomen dat het vandaag de dag in omgekeerde volgorde moet gebeuren, moet men zo'n broeder net zomin berispen en zijn overtuiging hoogachten, waar immers veel voor te zeggen valt.

Moge God ons bewaren voor elke strijd, in het bijzonder als het gaat om de Tafel van de Heere, opdat de liefde er niet onder lijdt en het hoofddoel van deze heilige maaltijd niet gestoord of tenietgedaan wordt'.

Uitnodiging voor Bijbellezingen

Graag willen wij Christenen uit onze regio (en verder weg) van harte uitnodigen voor twee Bijbellezingen door br. Erwin Luimes over:

Christus, Gods Gezalfde

D.V. vrijdag 27 & zaterdag 28 september 2024

Aanvang: 19.30 uur

Locatie: Gebouw voor Christelijke bijeenkomsten,
Thorbeckelaan 1, Almelo

Meer informatie: www.christeneninalmelo.nl

Uitnodiging

Bijbelmiddag

GENADE

"... die alle mensen heil aanbrengt".

"... die ons onderwijst".

12 okt. | 13:30 -
2024 | 16:30

Spreker: br. C. Reurman

De Ontmoeting, Dillenburg 2A, Alphen a/d Rijn.

Aanmelden graag via email: BijbelmiddagAlphen@kliksafe.nl

Met aansluitend een maaltijd.

Nadenkertje

Frederick Tucker wordt op 21 maart 1853 in het noordoosten van India geboren. Hij is de zoon van een rijke, Engelse familie, die op het hoogtepunt van het imperialisme leeft. Samen met zijn eerste vrouw en drie medewerkers richt hij in 1882 het Leger des Heils op in India. Zijn eerste vrouw sterft jong tijdens een cholera-epidemie.

Frederick trouwt opnieuw. Zijn tweede vrouw Emma is een dochter van de oprichter van het Leger des Heils, William Booth. Met haar krijgt hij negen kinderen, van wie er drie jong sterven. Ook Emma wordt in India erg ziek, zodat ze gedwongen worden naar Amerika te verhuizen. Op een avond preekt Frederick erover dat Jezus Christus vol medeleven is. Na de preek spreekt een toehoorder hem verwijtend aan: 'Als uw vrouw net als de mijne zou moeten sterven en als uw kinderen wenend om hun moeder zouden roepen, dan zou u niet meer over een God van liefde spreken, Die medelevend is!'

Slechts enkele dagen later gebeurt het onbevattelijke: uitgerekend als ze op weg is naar haar man, komt Emma bij een spoorwegongeval om het leven! Frederick staat met zijn zes kinderen bij het open graf. Dan schieten hem de verwijtende woorden van de toehoorder weer te binnen, zodat hij erover vertelt: 'Pas heeft iemand tegen me gezegd dat, als mijn vrouw zou sterven, ik niet meer zou kunnen verkondigen dat Jezus Christus vol medeleven is. Als deze man aanwezig is, wil ik tegen hem zeggen dat de Heere Jezus bij me is. Ja, mijn verdriet is heel groot, maar juist nu is Christus mijn troost'. Die man luistert inderdaad mee. Overweldigd door Tuckers getuigenis meldt hij zich en dan opent zich voor hem de zaligmakende boodschap van het Evangelie.

De Heere Jezus is werkelijk de Enige Die in iedere situatie met ons mee kan voelen en ons kan troosten.